

Znak velkého Svatého

Mnozí Indové by se neodvážili to udělat. Neviděla jsem je skákat do vody. Pravděpodobně to dělali dole po proudu, například v Haridwaru nebo v Benares, kde je voda teplejší, tam dole, na rovině. Ale ne na vrcholu Himalájí, odkud vytéká řeka Ganga. Protože je tam opravdu zima. Všude jsou tam sněžné hory a sníh, sníh, velice vysoko, velice vysoko. A pak, je tam jen voda, a v květnu tam přichází slunce. A vy na to vždy spoléháte. A když se myjete, je velká zima. Oni jen nabírají vodu a cákají si ji na tělo, na některá místa nebo na tvář, něco dělají, a vzývají jméno Boha a cákají si kapky vody na hlavu, nebo ji pijí. Jen symbolicky. A věří, že jejich hříchy jsou smyty. Možná je to pravda, protože musí urazit dlouhou cestu z města, a vydržet hodně útrap a riskovat, aby se tam dostali. Jsou-li tedy takto upřímní, jejich hříchy budou trochu smyty. Možná se jejich čistota a upřímnost dotkla síly Boha, myslím. Myslím, že to pomáhá. Protože se tam cítíte velice dobře. Alespoň v Himalájích není žádné znečištění myšlenkami.

Když jste tam, cítíte se čisti a blaženi. Protože vzduch je plný požehnaní, pln lidské upřímnosti a pozitivních modliteb. Na takovém místě není nic, jen velebení Boha. Žádné negativní myšlenky, nic, jen upřímnost a čistá oddanost. Přesto, že nejste moc závislí na nějakém určitém místě, například na Himálaji, cítíte se tam dobře. Cítíte se skutečně dobře. Ale já jsem byla také smutná. Jednou, když jsem viděla chodit lidi naboso, někteří nosiči, kteří nosí lidi, neměli boty. Někdy mají boty, ale jejich boty byly rozbité. A jejich nohy byly samý puchýř a krvácely. A já jsem byla tehdy na Boha tak našťavaná. Řekla jsem: „Proč děláš lidem takové potíže? Proč musí lidé, když tě sem přijdou uctívat, tak trpět? Byla jsem opravdu velice zraněná. Scházela jsem tedy z hor plačíc, a když jsem sešla dolů, byl tam nějaký mnich, který tam stavěl stan. Stany v Indii jsou velice jednoduché. Jen střecha z igelitové plachty, vyrobená z větví z okolí, a na ně připevněná plachta. A pak rozdělají v rohu oheň, položí si tam deku, a nad postel si pověsí Šivu, nebo nějaký obrázek. A to je vše. To je jejich stan. Během poutní sezóny

si mnozí mniši takto rozbíjí stan, ubytují se podél poutní cesty, aby jim poutníci dali almužnu, peníze nebo cokoliv, a oni si pak koupí co potřebují. A oheň je zahřeje, komáři tam nejsou, protože je tam moc velká zima. A tak tam žijí. Když jsem tedy s pláčem sešla dolů z hor, a uviděla mnicha v jeho chatrči, zastavila jsem se, a dala mu nějakou almužnu, jako ostatní, nějaké peníze. Když jsem scházela dolů, plakala jsem. A on řekl: „Proč tak pláčeš?“ Říkal mi dítě. „Ach, dítě, proč tak pláčeš?“ Mluvil hindsky. Řekla jsem mu tedy proč. Řekla jsem mu, že jsem téměř ztratila víru v Boha, protože se mi zdá, že lidem činí taková příkoří, mým bratrům a sestřám. Vidím je chodit po ledě, velice kluzkém ledě, a takto s bosýma nohama, nohy jim krvácí, a snaží se na poutnících vydělat nějaké peníze. A mně se nelíbí, co jsem viděla. A přemýšlím, proč je Bůh tak krutý, tehdy jsem řekla: „Proč se lidé k Bohu modlí, a On k nim nepřijde.“ On řekl jedinou větu. „Bůh přichází až v poslední minutě.“ Do teď nevím, o čem mluvil. Ale uklidnil mě. A pak mi vysvětlil: „Ach! Ty nevíš. Tito lidé nejsou obyčejní lidé.

Slíbili, že sejdou dolů
jako dělníci,
aby nosili k Bohu lidi.
Je to pro ně velice dobré.
Nemělo by ti jich být líto.“
A pak jsem byla
osvícena.
Cítila jsem se dobře.
Cítila jsem se velice dobře.
Řekla jsem: „Co koně?
Koně také podstupují
takové útrapy,
aby nosili lidi do té či oné
svaté kaple.“
On řekl: „Proč? Ano,
to jsou také svaté bytosti,
oni se inkarnovali jako koně.“
Ach, on byl velice pozitivní.
A pak řekl: „Pojď sem,
posad' se mé dítě.
Najez se.“
Dal mi nějaký prasádam,
požehnané jídlo, sladké.
A já jsem pak byla velice
šťastná, protože jsem měla
něco sladkého, bylo to fajn.
A potom jsem k němu cítila
respekt, pokračovala jsem
v cestě dolů, z hor
a cítila jsem se lépe.
A pak,
když jsem sešla dolů
do chrámu, chovali se
ke mně velice hezky.
A seděla jsem tam u řeky,
proto, že před tím jsem také
mluvila s jiným mnichem,
a on poslouchal konverzaci
o tom, že cítím velký smutek.
Ale již jsem se cítila lépe.
A když jsem
šla do chrámu,
a viděla tam lidi,
šla jsem tedy k řece,
a posadila se na břehu řeky,
a přemýšlela jsem. Seděla
jsem takto. Mnoho lidí mě
obklopilo a říkali:
„Neudělej nic hloupého,
ano?“

Já jsem myslela na Boha
a meditovala jsem.
Jelikož jsem seděla u řeky
na kameni, v tom místě je to
velice hluboké,
je tam hluboká voda.
Oni mě tedy obklopili,
neopustili mě!
Neopustili mě do té doby,
než jsem se vrátila
do chrámu.
A já jsem chtěla jen klid
a samotu,
samotu, abych
po dlouhé cestě, unavená,
mohla meditovat.
A oni si dělali starosti,
jestli nechci skočit dolů.
Och, má dobroto.
A tak jsem už pak neměla
nikdy klid, a nebyla o samotě.
Oni mě po tom dni
následovali všude.
Dobrá, dobrá,
vraťme se k mangu.
Chcete si dát mango?
Páni! Skoro není.
Vrátíme se tedy do Benares.
Po dlouhé cestě,
trvajícím mnoho dnů a nocí,
král a jeho společníci
dorazili do místa určení.
A uviděli růst mangovník
na břehu řeky.
Sešli tedy dolů,
a udělali si nádhernou hostinu
s drahocenným, šťavnatým
mangem. Když přišla noc,
šel král ulehnout ke spánku
pod strom,
nechtělo se mu odcházet.
Vytvořili okolo mnoho ohňů,
planoucích ohňů,
aby udrželi šelmy stranou.
Pozdě v noci, kdy král
hluboce spal, a všechny
stráže byli ospalé,
přišli všechny opice
i jejich král, král opic.
A všichni

skákali z větve na větev,
aby posbírali zbylé ovoce
a snědli ho.
Král slyšel ten veliký rámus,
vzbudil se tedy,
protože jich bylo osm tisíc.
Můžete tomu uvěřit?
Ale to je přehnané.
Jak se může osm tisíc opic
najíst z jednoho stromu?
S králem, celou hlídkou
a těmi všemi.
Musel to být velice
speciální strom.
Indické příběhy jsou takové,
plné mystiky, že to musíte
sami vyřešit, nebo
si to představit.
Například, jako když se
vždy Šákjamuni Buddha
narodí jako něco zlatého,
a přímo v Benares,
ve stejné dynastii,
a setkává se stále
se stejným králem
a královnou,
a má s nimi opět
stejně potíže.
Mohl jim říci:
„Příště se budu zase
inkarnovat jako opice.
Jen mě nechte být.“
On je stejným králem.
Král byl tedy hlukem
osmi tisíc opic
a králem probuzen.
Řekl tedy vojákům, aby
vstali a obklíčili strom,
a připravili si luky a šípy.
Chtěli zastřelit nějaké opice,
aby je ráno mohli sníst.
Řekl: „Ráno posnídáme
maso opic a mango.
Opice i mango budou
velice dobré.“
Tak to řekl.
Opice zaslechli slova krále,
a začali se třást strachem,
šli k šéfovi, králi opic.
A řekli: „Ach, pane.

Vy jste nás varoval,
ale my jsme nevěděli,
že jedno ovoce spadlo
do řeky, a plulo po proudu.
A teď ti cizinci přišli sem,
aby získali to ovoce.
A jejich vůdce chce dokonce
jíst naše maso,
objednal své lukostřelce,
aby nás zastřelili.
Strom je obklíčen,
a nemůžeme utéct.
Co máme dělat?“
Král opic tedy řekl:
„Nebojte se mé děti,
já něco vymyslím,
abych vás zachránil.“
Uklidnil je tedy
a pak přeskočil na
druhou stranu řeky.
Vzal bambusovou tyč,
a vrátil se zpět.
Myslel si,
že je tyč dost dlouhá,
že si ji uváže k pasu,
a vytvoří most na druhý
břeh řeky Gangy.
Oni budou moci
bez problému téct
ze stromu na druhou stranu.
Špatně ale něco odhadl,
že bambusová tyč bude
trochu krátká,
nemohl tedy spoléhat
jen na bambus,
musel tedy ohnout celé
své tělo,
natahoval se ke stromu
a využil svá záda, aby
nahradil nedostatek
bambusové tyče.
Řekl tedy všem opicím,
aby mu skočili na hlavu,
na záda, a pak, aby šli
po bambusové tyči
na druhou stranu.
Všichni tedy takto
přešli na druhý břeh,
a žádný problém.
Byl tam ale jeden opičák,

poslední, jmenoval se
Devadatta, ten velice
na tohoto krále opic žárlil.
Pomyslel si tedy, že mu
způsobí nějaké potíže.
Když tedy skočil opici,
králi, na záda,
skočil velice, velice tvrdě,
se vší silou,
a zlomil králi záda.
A potom seskočil.
Opice, král, pocítil
velkou bolest.
A spadl do řeky.
Ale král Brahmadata,
který sledoval co se děje,
byl dojat soucitem
krále opic.
Přikázal tedy svým mužům,
aby ho vytáhli z řeky,
přinesli ho k ohni,
oblékli ho do krásného
oblečení a dali mu vodu
atd., atd.,
léky a nějaký balzám
na jeho záda,
aby ho opět zotavili.
A pak, když šéf opic
získal zpět vědomí,
zeptal se ho:
„Udělal jste ze svého těla
most, aby mohly opice přejít.
Tím, že jste to udělal,
jste riskoval svůj život.
Co jste pro ně?
A co jsou oni pro vás,
ó, velký opičáku?“
Umírající opičák odpověděl:
„Ach, vaše veličenstvo,
oni byli mými dětmi,
a já jsem byl jejich
šéf a vůdce.
Oni mě milovali a důvěřovali
mi. Netrápí mne opustit
tento svět,
protože jsem získal pro
své poddané svobodu.
Budete-li vládnout dobře,
pamatujte si,
že štěstí a blaho

vašich lidí musí být
vždy na prvním místě.“
Když toto řekl,
šéf opic zavřel oči
a klidně zemřel.
Král Brahmadata nařídil,
aby mrtvému tělu opice
byla poskytnuta smuteční
pocta krále.
Svatyně byla
postavena na místě kremace.
Byly zapáleny pochodně
a přikládány vonné tyčinky
a květiny.
Když se král vrátil do
Benares, nechal vystavět
šéfovi opic svatyni pocty,
a nařídil všem svým
poddaným, aby vzdali hold
na památku
tak odvážné opici.
A celý život si pamatoval
poslední slova
šéfa opic
a vládl svým lidem
moudře a dobře.
Konec.
Velice dobrý příběh,
ať je pravdivý, nebo ne.
Hodí se k postavení Buddhy.
My se na zvířata díváme
vždy svrchu, ale je-li tento
příběh pravdivý, pak se
někteří lidé musí opravdu
cítit zahanbeni.
Když se teď podíváte do
Indie, možná uvidíte mnoho
svatyní určených opicím.
Nejspíš pocházejí z tohoto
příběhu.
Svatyně opic
pochází z tohoto příběhu.
Je tam další pomník,
pro Hanumana, ale
ten je asi jiný.
On taky vypadá jako opice,
měl to být velice moudrý
opičák dávného
Indického království.
On pomohl mnoha bytostem,

včetně Krále Ramy.
Znáte Ramayana,
příběh krále Ramy?
Byl deportovaný a později
mu bylo království opět
navráceno.
Porazil s pomocí Hanumana
mnoho démonů.
Já nevím, jestli tyto dva
příběhy spolu souvisí,
nebo ne. Ale jedná se
v obou případech o opice.
Nedivte se tedy, že Indové
tolik uctívají opice nebo
bizony nebo krávy, cokoliv.
Protože věří, že všechny
bytosti mají duši a moudrost
a mají v sobě dobro.
A i v moderní době
se to dokazuje,
díky některým příběhům,
které vidíme v tisku
o zvířatech, která zachránila
lidské bytosti nebo někoho
ze svých atd., atd.
Nebo dělají mnoho
výjimečných věcí, které
prospívají jiným, lidským
bytostem i jim samým.
A to by nám mělo stačit,
abychom zvířata respektovali,
ochraňovali a milovali je.
Dobrá, děkuji vám
za vaši milující pozornost.